

Berg: Jeg maa efter de Udtalelser, vi have hørt saavel af det ærede Medlem for Rigsbenhaavns 9de Valgfreds (Luzen) som af den ærede Minister, antage, at dette Spørgsmaal for Folkethingets Bedkommende lettest afgjøres derhen, at man i Forslaget, som det nu foreligger, sætter i § 3, sidste Punktum, et Punktum efter „5 Nar“ og lader Resten af Paragrafen udgaa, og hvis det altsaa er en Afgjørelse, som maatte kunne tilfredsstille — og jeg antager ogsaa, at denne Affattelse har størst Sandsynlighed for sig i det andet Thing —, ventes jeg, at det bliver lillet paa en saadan Maade til 2den Behandling af de forskjellige Sider i Salen, at der ikke kan være Tvivl om Thingets Anskuelse i den Henseende. Jeg vil kun med Hensyn til en Yttring af den ærede Minister om, at en Mand, der har ført Seilskib i 5 Nar, ikke selv forstaaer at navigere Dampskib — det saaldt saaledes i den ærede Ministers Udtalelser —, bemærke, at jeg har den Opfattelse, at en ældre Skibsfører med den Sømandsdygtighed, han har erhvervet, og med det Kjenndskab, som enhver Skibsfører, jeg kan næsten sige de allerfleste Sømand nu have til Dampskibe og deres Navigeren — de komme ofte, selv om de fare med Seilskibe, i en saadan Berørelse med Dampskibsfolk og Dampskibe, at de aldrig mangle et vist Kjenndskab i saa Henseende, — vil kunne selv navigere et Dampskib, naar han overtager det. Det er min Overbevisning, og den Tvivl, der er reist fra anden Side om, at en Skibsfører ikke engang skulde kende Reglerne for at undgaa Vaaseiling o. dsl., naar han staaer paa Kommandobroen, forekommer mig aldeles urimelig. Naar man skal have den Tvivl overfor Mand, der paatage sig et saadant Hverv, saa bliver der ingen Ende paa, hvad der kan tvivles om, og saa er det ganske vidunderligt, hvorledes det er gaaet til med de Loubestemmelser, vi hidtil have haft. Man har sagt, at der var Fare for, at Skibsføreren kunde komme til under vanskelige Forhold at kalde Styrmanden paa Kommandobroen. Jeg kan ikke se rettere, end at under vanskelige Forhold, maa Skibsføreren kalde Styrmanden paa Kommandobroen eller derhen, hvor han er til mest Nytte, og raadsføre sig med ham, for at kunne bruge 4 Dine, hvor 2 ikke ere nok. Der-til er han uviolsomt fuldstændig forpligtet efter Splovgivningen, og han vilde kunne komme til at risikere et stort Ansvar, hvis han ikke gjorde det, saa at den her omtalte Indvending forekommer mig ikke at have Noget paa sig. I det jeg saaledes nærmere har udtalt mig om dette Spørgsmaal, skal jeg endnu kun sige, at jeg nærer ikke den fjerneste Tvivl om, at der er den fornødne Betryggelse i Loven, ogsaa i det sidste Punktum, naar vi vedtage den antydede Endring; thi det er min Overbevisning, at ligesaaletid som en Ræder vilde sætte en ældre Skibsfører over paa et Dampskib, med mindre denne i Dvrigt har saa

fortrinlige Egenfaber, at han kan være denne Post voksen, og med mindre han har en til Skibsbetjeningen fornøden Medhjælp, ligesaaletid vilde en Skibsfører, der selv eiede sit Skib, naar han havde fjerneste Tvivl om, hvorvidt han i vanskelige Forhold selv kunde navigere det, undlade at søge den fornødne Hjælp. Det er derfor min Overbevisning, at man med fuld Betryggelse kan lade Reglen blive staaende paa den ansførte Maade. Søvrigt skal jeg gjentage, at den Betragtning, hvorefter Angrebet paa Regjeringens Forslag i dette Punkt er gaaet ud, maatte føre til, at vi overhovedet maatte iværksætte, at vi maatte sørge for, at Styrmanden paa ingen Maade rager op over Kapitainen theoretisk eller praktisk. Men saa maa vi ogsaa for Fremtiden vogte os, og saa ere vi i den senere Tid Lovgivning med Hensyn til Navigationsexamen og Maskinexamen og overhovedet den uvidede Undervisning gaaede en gal Vej, idet vi have ladet de Yngre faae større Kundskaber end deældre. Sligt maatte vi da ikke befatte os med for Fremtiden; thi saa kunde det ikke undgaa, at de Yngre kom til at rage op over deældre, og er det en saa forfærdelig Tilstand for Skibsfarten at komme ind paa, at der kan befrægtes Færer deraf, saa maa vi redresføre, hvad vi have gjort, og holde Ungdommen ude, at den ikke skal vogte op over Fæderne.

Luzen: Selv om de Ord, der ere foreslaaede udeladte af § 3, saaldt bort, bliver der dog staaende tilbage, at den Mand, som overtager at føre et Dampskib, og som har faret 5 Nar som Skibsfører med et Seilskib, skal være i Besiddelse af theoretisk Kjenndskab til Maskinen og dens Manøvrering og tillige have ombord en første eller eneste Styrmand, der har den samme Kundskab. Altsaa, Maskinen er fuldstændig kjenndt, forsaavidt som man ved Prøven lærer den at kende, af Skibsføreren og af Styrmanden. Der staaer saa kun tilbage en vis Vælske eller Færdighed i at manøvrere med Dampskib for en Mand, som har manøvreret i 5 Nar med et Seilskib. Naar der da er Tale om vanskelige Tilfælde, saa forstaaes der ikke derved Laage eller det at møde en fremmed Seiler, som der skal styres forbi; det er ingen Vanskelighed for den Bedkommende, at Dampskibet altid skal vige for Seilskibet, medens han altid før har været paa et Seilskib, og da ikke altid har været nødt til at vige. Men der kan være særlige Omstændigheder, hvor det kan forekomme ham noget fremmed at manøvrere med et Dampskib, som har en anden Form end Seilskibet, og hvor Kraften er anvendt paa en anden Maade, f. Ex. naar der opkommer haardt Veir; der kan være Spørgsmaal om, hvorledes han skal lægge sit Skib ved en Frontforandring, naar det er rette Tid at dreie under, eller hvorledes man skal manøvrere for at lægge til ved en Bro eller for at gaa gennem snevne Farvande o. s. v. Under